

BR. MAARTEN BOUW : In Memoriam

Br. Maarten zag het levenslicht in Gemert op 21 oktober 1932.

Hij deed zijn professie op 15 augustus 1957 bij de Broeders FIC.

Op 10 juli 2024 overleed hij in het woonzorgcentrum De Beyart te Maastricht.

Maarten werd geboren in Gemert en groeide op in Elzendorp, een goede 100 jaar geleden gesticht door pater Van de Elzen, Norbertijn.

Late roeping

Maarten had een zonnige jeugd in een goed katholiek gezin. Het tekende echter zijn leven, dat hij zijn biologische vader niet heeft gekend, omdat die op nog betrekkelijk jonge leeftijd overleed. Zijn moeder met vijf kinderen, waaronder Maarten, hertrouwde, zodat hij opgroeide met zijn stiefvader, die samen met Maartens moeder ook weer kinderen kreeg; twee zussen: Jo en Mien. De sfeer in het uitgebreide gezin was echter goed. Tot het laatst toe, had hij een nauwe band met zijn familie, die hem zeer dierbaar was. Opgroeïend op een boerderij hield hij ervan Marialiedjes te zingen bij klusjes die hij moest doen maar niet graag deed. Hij wilde dan ook geen boer worden, maar het onderwijs trok hem wel aan.

Hij was, wat wij in de omgang noemen, "een late roeping". Hij doorliep de basisschool in Elzendorp, de middelbare school in Gemert en de Kweekschool in Beverwijk. Tussen de bedrijven door werkte hij in een boerderij en was er trots op dat hij én br. Johan Muijtjens de enige twee broeders waren die een 'melkdiploma' bezaten.

Hij doorliep de dienstplicht in het Nederlandse leger en meldde zich in december 1954 aan bij de Broeders van Maastricht. Nadat hij zijn vorming tot broeder had voltooid, legde hij zijn Geloften af op 15 augustus 1957.

Missionaris in Ghana

Aanvankelijk was hij werkzaam op onze scholen in Brunssum en Heerlen. Tussen het lesgeven door behaalde hij zijn diploma lager Engels, een studie die bepalend zou zijn voor een groot deel van zijn leven.

Hem werd namelijk door het generaal bestuur in 1965 gevraagd om naar Ghana te gaan. De Broeders FIC hadden gehoor gegeven aan het verzoek van de plaatselijke bisschop, Mgr. Dery, om in het straatarme noordwesten van dit land een aantal broeders van een inlandse broedercongregatie 'over te nemen'.

Het was onder meer aan Maarten de opdracht om deze broeders vertrouwd te maken met de spiritualiteit van de FIC, en mede zorg te dragen voor nieuwe aanwas.

Maarten pakte zijn, toch wel wat moeilijke, nieuwe taak met verve op. In september 1965 vertrok hij naar Afrika en vestigde zich in Kaleo. Samen met een groepje Nederlandse medebroeders werden de inlandse broeders in de FIC ingeleid. Dat hield

óók in dat een aantal van hen uittraden en een andere weg gingen. Aan de ‘nieuwe aanwas’ besteedde Maarten ook veel aandacht, zelfs zo dat hij de ‘rond reizende ambassadeur’ van de FIC werd genoemd. Hiermee heeft hij de naam van FIC op de kaart gezet in Ghana. Dit leidde tot veel nieuwe roepingen.

In 1967 kreeg Maarten de benoeming tot 'regionaal overste' en was hij geruime tijd docent aan onze kweekschool in Tumu. Met veel zorg en aandacht bekleedde hij daar de functie van huisoverste.

Van 1975 tot 1983 vervulde hij de taak van provinciaal overste.

Van 1991 tot 1999 was hij verantwoordelijk voor de vorming en opleiding van de eerstejaars novicen.

Bij zijn vertrek uit Ghana in 1999 telde deze provincie 44 broeders en 6 novicen. Hij kreeg een welverdiend en hartelijk afscheid van de broeders en bevolking aldaar, die hem zeer dierbaar waren geworden in 34 jaar van meeléven en meedélen.

Zachtmoedigheid

In een gesprek met hem, vertelde hij zijn betrokkenheid op broeder Bernardus, onze medestichter.

“Wat mij bijzonder opvalt in zijn leven en werken is zijn grote zachtmoedigheid die hij aan de dag legde. Ik kan mij daar heel goed in terugkennen. In mijn positie als eindverantwoordelijke voor de broeders in Ghana (en later ook in Nederland) heb ik steeds getracht deze deugd aan de dag te leggen.

Ik lees in de 'gedrageregels' die hij schreef: “Begin altijd eerst met zachtmoedigheid. Als die uitgeput is, moet ge pas uw toevlucht nemen tot gestrengheid. De zachtmoedigheid mag geen beletsel vormen om een zekere strengheid ten opzichte van een broeder te gebruiken.”

Ik vind het heel mooi dat hij in zijn 'gedragsregels' er tevens op wijst, dat een leidinggevende ook ten opzichte van zichzelf zachtmoedig dient te zijn, als hij schrijft: “Als ge soms bij uzelf gebreken ontdekt of uw ijver u te ver heeft gevoerd, moet ge maar bedenken dat een mens geen engel is.”

Maarten voegde daar aan toe: “In mijn leven heb ik hier vaak aan moeten denken. Niet alleen dat ik zelf 'géén engel' ben, maar vooral ook als ik medebroeders die zich niet gedroegen, zoals je van een broeder mocht verwachten, of naar hun egoïstische eigenmaat leefden, terecht moest wijzen.”

Maarten zag iedereen ‘staan’ en vergat nooit mensen te bedanken voor hun kleine diensten of bezoek. Hij was altijd bezorgd dat hij iemand overlast bezorgde en zei ‘sorry’ als dit het geval was.

Provinciaal overste in Nederland

In het jaar 2000 vroeg men hem om in Nederland de nieuwe provinciaal overste te worden. Hij bekleedde deze functie zes jaar en bleek een hartelijke en sterk persoonlijk betrokken 'voortrekker' van onze provincie. Hij nam zich voor om gedurende deze periode een gesprek te hebben met élke broeder in zijn eigen

woonsituatie in Nederland. Deze opdracht maakte hij ruimhartig waar.

Een aantal commissies maakte van zijn brede kennis gebruik. Maarten was onder andere lid van de Adviesgroep Missionaire Activiteiten, actief lid van de Kontaktgroep Maastricht - de vereniging van uitgetreden broeders en oud-juvenisten. Hij was huisoverste van zijn gemeente, actief lid van het zangkoor in De Beyart, acoliet bij vieringen, en was steeds een zeer gezellige huisgenoot. Daarnaast had hij vaak contact met zijn dierbare familie.

Afscheid nemen

Het afscheid nemen van zijn doen en laten in deze wereld, is Maarten zwaar gevallen. Hij ging langzaam geestelijk achteruit, maar bleef dan altijd nog een vriendelijke, hartelijke mens.

Op deze plaats is het passend om de medebroeders, de leden van het team FIC en de verpleegkundigen, waar hij vaak een beroep op deed, te complimenteren met hun geduld en goede aandacht om Maarten steeds weer gerust te stellen en om hem een goed heengaan te bezorgen.

Tot slot

In 1995 schreef John Bell de volgende tekst, die ook op een eenvoudige melodie gezongen kan worden:

“Neem mij aan zoals ik ben.
Zuiver uit wie ik zal zijn.
Druk uw zegel op mijn ziel
en lééf in mij.”

Deze tekst geeft je de ruimte om een zwak mens te zijn, maar is óók een indringend verzoek om een goed mens te worden. Het is een serieuze vraag om 'gezien te worden' door Onze Lieve Heer en samen met Hem op weg te blijven. Tot de dood toe.

We zijn de Heer dankbaar dat we Maarten, waarvan we nu afscheid gaan nemen, jarenlang in ons midden mochten hebben: als lief familielid, als medebroeder, als trouwe vriend.

We geloven vast dat Maarten opgenomen is in de eeuwige vrede en rust. Deze zijn hem zeer van harte gegund. We houden de nagedachtenis aan hem hoog.

Wim Swüste FIC